

Převážně (ne)vážně

V diskuzi pod poslední 105PLUS jsem víceméně slíbila, že se o prázdninách pokusím psát odlehčeněji. Ovšem to se snáze řekne, než udělá. Zvláště když se mi tu v posledních týdnech střídají praprotomci, protože obstarat a zabavit děti, to není žádná sranda. Protože, co si budeme namlouvat, za poslední roky mé tělo ztěžklo a ztratilo na pružnosti. Naposledy jsem to pocítila dnes, kdy jsem sice ze šlapadla skočila do vody pěknou šípkou jako kdysi, ale vyškrábat se na něj zpátky, to už bylo horší. Hlavně proto, že plastová záležitost byla mokrá a kluzká, a i když se mi podařilo částečně na šlapadlo naskočit, chytit se nebylo čeho, takže jsem si připadala (a bezpochyby i vypadala) jako velryba, kterou se nedaří vytáhnout na palubu lodi. Před deseti lety, když byl malý nejstarší vnuk, jsem podobné kousky zvládala. Utěšuju se tím, že to není tak dávno, kdy nebylo neobvyklé, aby ženy mého věku byly už prababičkami, takže na velrybu mám nárok.

A vůbec mám nárok na spoustu věcí. Třeba nestarat se o to, co si kdo myslí. Pravda je, že sice momentálně moc lidí okolo sebe nemám, žít v naší obci je skoro jako žít na samotě, ale jsem přesvědčená, že už jsem se hodně vzdálila od potřeby ujišťovat se o své hodnotě skrze okolí.

S tím vždycky souvisela nutková potřeba něco dělat. Dělat toho hodně. Ta mě teda tak úplně neopustila, ale už se nehrouším z toho, že nestíhám všechno a teď hned. Nepochybně na tom má největší zásluhu fakt, že už nějakou dobu nechodím do zaměstnání. Zcela upřímně si ani neumím představit, kde bych na to brala čas. Je toho tolik na práci od rána do večera, že vůbec netuším, jak to budu dělat, až se do zaměstnání budu muset vrátit. Ale nechce se mi teď nad tím přemýšlet.

Mám před sebou ještě nějaký čas, kdy můžu nabírat síly a rovnat si v hlavě věci, nad kterými jsem dřív neměla čas přemýšlet. Myslím, že každý člověk by dejme tomu po deseti patnácti letech práce měl mít nárok na půl roku placeného volna. Vlastně ne nárok, to volno by mělo být povinné, protože jinak by si ho spousta lidí ani nevzalo, stejně jako si nevezme dovolenou nebo nejde marodit, protože to nejde, jak si myslí. Ale ono to jde. Vždycky to nějak jde.

Vystoupit na chvíli z jedoucího vlaku a kouknout se z odstupu na to, zda už dávno nejede jen setrvačností, zda nejede do jiné stanice, než do které se toužíme dostat, zda náhodou nesedíme ve vagóně s lidmi, se kterými sedět nechceme, nebo se ubezpečit v tom, že to je pro

nás ten nejlepší vlak, je nesmírně důležité. Stejně jako mít čas na regeneraci, vzdělávání, koníčky a hlavně na rodinu.

Právě před chvílí jsem četla, že OECD radí České republice, aby prodloužila odchod do důchodu. Chápu, že s důchodovým systémem jsou problémy, ale každému snad musí být jasné, že není možné, aby stejnou práci po stejnou dobu vykonával člověk třicetiletý a třeba sedmdesátiletý. Jak to řešit, to nevím. Určitě by ale bylo záhodno, aby se úvazky se zvyšujícím se věkem snižovaly a aby člověk ve vyšším věku mohl výhradně vykonávat práci, která ho těší, a v takovém rozsahu, na který se cítí.

Já vím, moc odlehčené tohle psaní není. Ale jiné momentálně dohromady nedám.

Třeba mi to vyjde příště.

Vyšlo na Zvířetníku 17.7.2018

http://neviditelnypes.lidovky.cz/prazdniny-ve-vyssim-veku-0hx-/p_zviretnik.aspx?c=A180716_211907_p_zviretnik_kosa

{fshare}